

Irwin Goodman, Tyydyn Kohtaloon

Kun olin viel pieni, niin usein katselin
itku silmissin tuonne pihaan naapurin.
Niin kuin paratiisi se mulle ollut ois,
kun leikkikaluna itsellin oli puupala vain.

Kun mieheksi m vartuin, ja elatuksen hain,
sielt mist vain sain tyt itsellein,
niin usein ajattelin tuota poikaa naapurin,
kuinka helpolla sentn saikaan leivn itselleen.

Ern kerran kuulin sairauden murtaneen
voimat pojan naapurin, sai haavan sydmeen.
Kun puuttui rakkaus, sai vallan sairaus
ei rahallakaan voinut saada rauhaa itselleen.

Tuo raha rikkautta ja valtaa, kunniaa.
Eihn silti kaikkea rahallakaan saa,
vaan samaan paikkaan viimein vie tiemme multa
siksi en m itke, vaan tyydyn kohtaloon